

»Nej, han spiller ikke. Hvorfor tror du det?«

»Du sagde jo, han havde dette Stueorgel.«

»Det blev anskaffet til hans afdøde Kæreste. Hun spillede lidt.«

»Naa ja, nu forstaar jeg! Det forklarer Sagen.«

Hun sank igen hen i sig selv. Ogsaa Meta var bleven stille. Hun kendte nu rigtig sin Veninde igen fra gamle Dage i København, hvor Jytte tidt besøgte hende i Pensionatet og sad og vippede i hendes Gyngestol med den ene Haand i Siden, den anden under Nakken, mens hun trevlede alting op, saa man tilsidst vidste hverken ud eller ind. Indtil hun pludselig blev tavs og var hundrede Mile borte. — Om det saa var Stillingen, saa var den akkurat den samme nu.

»Hvor du dog er underlig!« sagde hun; men det var ikke — som i de unge Pignedage — et Udtryk for Beundring.

»Det er jeg vist. Naar du blot vil tro, at jeg ikke er det med min gode Vilje. Jeg tænker saamænd ofte paa, om jeg ikke er kommen til denne kære Moder Jord af en Fejltagelse og i Virkeligheden har været bestemt for en anden Klode helt ude i den modsatte Ende af Verdensrummet. Jeg føler mig til Tider som en døvstum, der ikke begriber et Muk af det hele, og til andre Tider har jeg en ikke mindre